НОВА РАДА

Тягчасові умови передплати на 1918 рік

на 9 міс.	на 8 міс.	на 7 міс.	на 6 міс.	на 5 міс.	на 4 міс.	на 3 міс.	на 2 міс.	на 1 міс
—	—	—	—	—	—	—	10·50	5·60 р.

Передплата приймається тільки з 1-го числа кожного місяця. — За зміну адреси 50 коп. (при зміні доконче прикладати стару адресу).

На повертання авторам рукописів належить присилати марок, також на листовні відповіді, инакше відповіді друкуватимуться в „Ми стукачі".

Адреса редакції й контори

У КИЇВІ, ІНСТИТУТСЬКА, 22.

Телефон редакції 64—80. Почт. скринька № 373.

ГАЗЕТА ПОЛІТИЧНА, ЕКОНОМИЧНА Й ЛІТЕРАТУРНА.

Виходить що-дня, окрім понеділків і днів після великих свят.

Умови друкування оголошень:
На I сторінці: 2 карб. 25 коп.
На IV „ 1 „ 20 коп.
за 1 рядок в 1 шпальту за 1 разок.

Особам, що шукають праці за оголошення небільше як в 3 рядки в 5 шп, 1 руб. 20 коп. за 1 раз.

Контора відкрита від 10—6 год. дня.

Ціна окремого № у Київі 25 К.
В провінції і на вокзалах 25 К.

№ 17. Четверг, 21 (8) лютого 1918 року. № 17.

ТРОТЦЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ.
УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕАТР.

Сьогодня 21 (8) лютого у четверг „Гандзя" др. на 5 дій І. Тобілевича. 22 (9) У ГАЙХАН-БЕЯ, По ревизії, Концертний Відділ. 23 (10) БОНДАРІВНА. 24 (11) Ранком 12½ г. НАХМАРИЛО, у вечері ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ. Квитки продаються у касі театру. Початок вистав о 7 год. у вечері.

Олекс. ул. № 12. 2-й ГОРОДСЬКИЙ ТЕАТР Олекс. ул. № 12.
Український театр (Т-во Укр. Артистів).
Сьогодня 21-го (8-го) лютого у четверг: Страшна помста, драма казка 5 д. 22-го (9) ЖИВІЛКА ВИХРЕСТКА драма на 5 д. 23-го (10) ЗАПОРОЖЕЦЬ ЗА ДУНАЄМ оперета на 3 дії. і ЯК КОЛВАСА ТА ЧАРКА на 1 д. Неділя, 24-го (11) ВІЙ, фант. опер. Готується до вистави ПОПИХАЧ, ком. на 5 дій.

Київ, 21 (8) лютого 1918 року.

Стара Заява пана Затонського байка, про те, що він має скасувати українську вчительську спілку, інтересна не сама по собі, а тими мотивами, які висовує цей „народний секретарь української робітницько-селянської республіки". Сама по собі ота заява не дає нічого нового: воля спілок і товариств, як і всі инші особисті й громадянські вольности, для власти, „принесеної з далекої півночі на вістрях штиків", певна річ, не істнує. Практика тієї далекої півночі вже не рішуче довела, а наша власна тільки стверджує. Зате в мотивах знаходимо й дещо нове.

В своїх офіціяльних і неофіціяльних прокламаціях большевики говорили і говорять досі про право кожної нації „на повне самоозначення аж до відділення". Так саме в боротьбі проти української власти вони заявляли, що йдуть не проти українського народу, а проти „буржуазної," мовляв, Центральної Ради. Отже наївні люде з самих же українців думали, що принаймні національно-культурна сфера лишиться по-за суворовською тактикою, що хоч тут вільна рука буде „самоозначуватись", тоб-те безборонно працювати. Не розчарували тих наївних людей навіть „палочні докази", якими вбивано по всій Україні всякі ознаки „самоозначення" і вони все-таки лагодилися вкупі і в любі працювати з новою властю. Аж поки нова ця власть не розняглась зовсім до-голісенька й з-під лушпиння пишних фраз не виліз звичайного типу російський централіст. Українська вчительська спілка це, розуміється, „націоналізм" і „шовинизм", бо—колись казали—всі святі по-російському розмовляли, бо—тепер кажуть—інтернаціонал так само инакше не тямить розмовляти. І от цей новий святий, що теж тільки російської однієї мови вміє, а инших ні—попросту нищить усі инші „інтернаціонали", які намагаються иншими мовами розмовляти. На віщо це?—мовляв. Адже ще в старій Москві в Москві XVII віку, чудово розуміли, що „когда будетъ много языковъ, то пойдетъ смута въ землю". То чому ж цієї простої істини не розуміти панам Затонським? Вони ж не „буржуї з Центральної Ради", що гарантували всім національну волю й свято її додержували...

Звичайно—то дурниця, всі оті розмови про націоналізм та інтернаціоналізм: це тільки солоденька присмака до гіркої страви. А страва одна: всяка власть, принесена на вістрях штиків, поводитиметься так, як поводився Кассо і поводиться тепер Затонський. Вони роблять політику—свою і на чужу не попустять, поки сила в руках. Вони розуміють, що політика й культура не стоять нарізно, а міцно зв'язані, отже роблючи свою політику, не минають і культури. Винищуючи „сепаратизм" чи „самоозначення аж до відділення", не потерплять, розуміється, й української школи. Це ясно і це одно тільки вагу має, а під яким соусом нам це підноситься—чи під усіма святими чи тільки під одним інтернаціоналом, який теж тільки по-російському може розмовляти—то байдуже.

Отже заява пана Затонського цікава для нас тільки як нищення ілюзій у наївних людців, які думали, що без боротьби могтимуть робити бодай культурну роботу. Що-до знищення самої культури, то це, розуміється, байка і до того ж стара: культура ще за себе постоїть і ще побореться. Пережила вона Валуєва й Кассо—переживе й Затонського...

—◆—

Гній і вічність. Надрукована у нас учера заява співробітників „Кіевской Мысли" кидає ясне світло на становище слова за нових—а власне за дуже старих—порядків. Вільне слове—це найдужчий ворог усякого насильства і через те деспоти всіх часів найперше звертали на його увагу, допікаючи йому всякими способами. Заборони, цензура, штрафи, тюрми—все це сипалось і сиплеться на вільне слово. Все це мало й має вбити його або принаймні зробити з його слухняну овечку, яка покірно повертає, куди поверне-ться чабанська пуга.

Але ні вбити, ні на овечку повернути вільне слово ще нікому не щастило, бо воно з самої природи своєї невмируще і бунтівливо-непокірне й не може бути не вільним. „Воля слова—це аксіома й її я доводити не вмію",—писав колись Михайловський і писав правду: нього доводити й не можна і не треба, бо само життя доводить це, руйнуючи всі божевільні заходи, які мають убити слово. „Все, що бачимо навкруги,—писав Щедрин,—свого часу обернеться або в руїну або в гній—сама література (тобто—вільне слово) вічно буде ціла й непохитна. Сама література вийнята з-під законів нищення, сама вона не визнає смерти". Люде і навіть державні порядки приходять і одходять,—саме слово як було „спечатку" („въ началѣ бѣ"), так і лишилось, і по вік лишиться „на сторожі" коло всього, що такої сторожі потрібує. А що ж потрібує її більше, як охорона людських прав од усякого насильства?

Пригнічене слово незабаром випростується на ввесь свій зріст і коли гнобителі обернуться вже в гній і навіть сама пам'ять про них згниє—слово все так само житиме і так само стоятиме „на сторожі". І тому можемо бути безпечні: „перемога лишиться за принципами демократії і з їх святом запанує вільне слово".

Таки запанує!.. Цієї аксіоми ми не доводимо—ми тільки ще раз нагадуємо про неї.

—◆—

Орієнтація на силу.

Організаційний комітет лівих українських соціал-демократів опублікував свою декларацію про вихід з партії с.-д. з прихильність до ідей совітської влади. Ця декларація хоч нічого значного і видатного в українськім житті й не знаменує, але заслуговує все-таки уваги.

Коли нам кажуть, що багато людей з недавніх „вільних козаків" позаписувалося в червону гвардію, що сила вчорашніх українських прихильників сьогодня орієнтуються на большевизм,—дивного для нас нічого нема. Ці всі людці з маси навить не оправдуються: річ життьова, річ зрозуміла. Одначе коли малодушність виявляє ціла група, яка разом з тим намагається заховати пиху й величність цілої політичної партії—на цьому варто спинити увагу громадянства.

Декларація лівих українських с.-д. характерна від початку до кінця. До приходу в Київ большевиків з півночі не було у нас ніде чути про лівих українських соціал-демократів, про українських большевиків. Одначе не було сумніву, що значні групи українського пролетаріату, селянства та війська настроєні по-большевицькому. І хоч Центральна Рада провадила вельми радикальні соціяльні реформи, які по суті нічим не ріжнилися од декретів народніх комісарів, але темна маса прихилялась до большевицького революційного темпу і через це, а не через що инше, вірила большевикам, ніби Центральна Рада—буржуазна. Чом же—у свій час не знайшлося партійних груп, які потураючи безпосереднім бажанням маси, не кинули їм відповідних лозунгів, лозунгів большевицьких. Бо було ясно, що це було б демагогією, а не політично дозрілою роботою. Тепер виступає група українських соціал-демократів, яка не може „ні хвилини лишатись у партії, від якої є одні тріски, від якої з огидою одвернулось робітництво України". Ну, який там був смак у робітництва, коли воно одверталось, і чи так швидко можна побачити, що вже одвернулось, ми не знаємо і дозволимо собі словам лівих с.-д. про це не повірити. Одначе „ні хвилини лишатись" потрібує спростовання: большевизм був на Україні—лівих с.-д. не було чути; прийшли московські гості з гарматами, ватажки партії подалися з Центральною Радою—і зненацька з'явився український партійний большевизм. Як же це назвати, як не орієнтацією безсилого, безвольного і нерішучого на силу, і при тому—силу чужу, захожу і непевну.

Ліві с.-д. свою декларацію взагалі склали досить таки незвичайним способом для партії. Вони оправдуються. Оправдуються тим, що Центральна Рада була наробила помилок, злочинств і контр-революційних замахів. І знов же являється питання: а де ви були, люде добрі, в свій час, коли Центральна Рада робила помилки? І чом це називається декларацією, коли доводиться кивати на старі ніби чужі помилки?

Коли ж узяти позитивну частину цеї декларації—чого хочуть ліві с.-д., то виходить, що й основна течія українських с.-д. цих лозунгів не цуралася: 1) Територія України по III Універсалу. 2) Федеративний звязок України з російськими республіками. 3) Заховання національних форм. А окрім того, українські с.-д., натурально, були за світову соціяльну революцію і навить за совітську владу, бо Центральна Рада і була органом переважно совітської власти і йшла до виключно робітницького, селянського та салдатського представництва. Отже ріжниця між новими с.-д. та старими тільки та, що нові, ліві хочуть признати київських завойовників, хочуть легалізуватися перед великоруськими большевиками.

Таким чином, не вважаючи на те, що український большевизм есть, як настрій, що політична група, яка взяла би над ним провід, можлива і природна, не можемо одначе бачити в новоявлених лівих українських с.-д. справді поважну політичну течію, не можемо повірити в щирість та соціяльну правду їхньої декларації.

Ан. Ніковський

—◆—

З газет та журналів.

* * *

Руки по швам! Про свободу думки ми писали, відновляючи видання „Нової Ради", як писали за старого режиму. Офіціяльний „Вістник Української Народньої Республіки" цю свободу нам дає. Але робить це в одвертім стилю старого пристава:

„Нова Рада" ледві дихає після „потрясаючих" подій у Київі.

„В той час, коли панує фізична сила", говоре вона—

„як би вона себе не називала, не може бути, певна річ, повного всестороннього освітлення подій".

Далі газета заплечних молодців з петлюринського табору натякає все ж про иншу свободу—„свободу думки".

Ну, свободу контр-революційних думок, ми вам і справді маємо залишити.

Але, дивіться-ж, нічичирк...

„Руки по швам".

Фраза не скінчена:

— „Руки по швам"!

І в зуби.

Це ми чули давно од инших властей предержащих і звичайно сподівалися і од нових.

Але офіціяльні писателі з „Вістника" помилилися що до табору. Наша газета до „петлюринського" табору ніколи не належала, а тим менше мала щось спільного з заплечними молодцями. Взагалі ж нагадаємо, що побідницька істерика навить офіціозних писателів може не обминати правди.

Хиба що окремим декретом доведеться визнати правду за буржуазну вигадку і скасувати її на-віки.

* * *

Хто ж такі Ліве крило центр. к-ту „свої"? партії укр. с.-р. в газеті „Трудовая Мысль" сповіщає про смерть Л. Бочковського в таких словах:

товаришів... що загинули од куль злочинців, які, як зграя круків облімили робітниче-селянську революцію.

А на 2-ій стор. М. Єгерт в некрологові Л. Бочковського пише:

Тяжело умирать революціонеру во время революціи вообще, но умирать от руки своих... По недоразумѣнію.. Виходить, що „свої" були злочинці або ж злочинці були—„свої".

—◆—

Сибірський комісаріат.

Наказ арміям п.-з. фронту № 6. 14 лютого 1918 р.

§ 1. Оповіщаю для відома, що в Київі засновано воєнний сибірський комісаріат і совіт сибірських фронтових салдатських депутатів.

Завдання організації:

1. Планомірна й організована демобілізація сибірських частин в межах наказів і роспоряджень по фронту.

2. Організація рятування, збереження й перевозки майна сибірських частин на Сибір.

3. Подача допомоги всім військовим-сибірякам, які їдуть на батьківщину на Сибір.

§ 2. Названій організації дозволяю:

а) видачу документів на право мешкання, пропуск на Сибір і посвідчень на перевозку військових і майна на Сибір по залізницях.

б) зносини з фронтовими сибірськими організаціями по телеграфу штаба фронта під відповідним контролем.

Тимчасово в. о. головнокомандуючого арміями півд.-зах. фронту *Гузарський.*

Начальник штабу *Кислий.*

Комісар п.-з. фронту *М. Кузьмин.*

—◆—

У Київі.

Совітська влада у Липовці. Вчора в. к. одержав телеграму з повідомленням, що липовецький совіт робітничих та салдатських депутатів на своєму засіданні 5го лютого постановив: запропонувати вищим революційним органам Липовця взяти на себе охорону міста і контроль над місцевою владою, вимагаючи від неї повної піддержки в боротьбі з контрреволюцією, а також скликати повітовий совіт робітничих та салдатських депутатів.

Засідання Ради Університету. У неділю 24-го лютого о 3-ій годині дня відбудуться загальні збори професорів Українського Народнього Університету.

Терещенківська, 13.

В Галичину. Сьогодня з дозволу народнього секретаріяту їде поїздом до Галичини перша партія заложників та виселенців українців. Між ними є проф. Левинський, директор „Дністр", Британ, д-р І. Свенціцький. Останньому, як директору „Національного Музея" дозволено вивезти майно музея, яке були колись захопили і вивезли із Львова росіяне.

Відомости про забитих і ограблених. Центральна похоронна комісія прохає всі заводські комітети подати відомости про забитих, поранених та тих, що пропали без вісти робітників під час январського повстання.

Відомости треба подавати в такі райони:

1. Деміївка—Деміївський снарядний завод, заводський комітет.

2. Новостроєнський район—завод „Закс" на Прозоровській ул.

3. Почерський район—Арсенал, заводський комітет.

4. Подільський район—фабрика Матісона, Андріївський сп. 2.

5. Залізнодорожний район—головні майстерні.

6. Лук'янівка—земський союз, Кудрявська, 16.

7. Шулявка—завод „Ауто", заводський комітет.

Упорядкування праці залізниць В. о. головнокомандуючого Гузарський видав такого наказа:

„Для впорядкування праці залізниць оповіщаю керуватись нижчеподаним: всі наряди на одправку поїздів чи окремих паровозів для військових потреб даються виключно заступючими рухом війська (Линки ріг Катерининської та Єлизаветинської). Одправки невеликих команд та військових грузів, які не вимагають окремих паровозів переводяться з наказу комендантів станцій. Комісари як військові так і від залізнодорожних організацій стежать за правильною діяльністю виконавчих органів, але самі нарядів на військових можуть давати лиш спільно з згаданими виконавчими органами".

Організація автомобільної справи. Виконавчий комітет київського совіту на засіданні своє у 18 (5) лютого постановив: доручити „Автотранспорту" разом з центральним совітом фабрично заводських комітетів узятись за організацію автомобільної справи.

Повідомлення. Особи, які подали у виконавчий к-т совіта роб. деп. заяву з пропозицією праці, повинні записатись у члени професійного союзу торгово-промислових служащих (Хрещатик, 38). Туди направлені заяви, що були подані в палац, де вони й будуть розглядатись в загальнім порядку.

—◆—

Вісти з краю.

= „Сенсуляція спиртом“. В с. Ставах (київського повіту) ще перед Різдвяними Святами почали продавати з ґуральні спирт для мешканців Ставчанської волости. Перше давали кожному хазяїну по четверті (1/4 відра),—за 10 карб. Потім на кожного салдата, потім на кожного козака дурно, потім знов на хазяїна, потім на хазяйку. Спершу по 40 карб. відро, потім—20 карб., далі—10 карб., і в кінці—зовсім дурно.

Зразу по четверті, далі по відру і в кінці хто скільки набере. Самогонки вже не виробляють: пішла торговля спиртом. Вигода баришувати є: покупна ціна 40, 20 й 10 карб. відро; продажна—від 300 до 400 карб. відро.

= Вибори в Установчу Раду в Одесі. Одеська городська управа, очевидно орієнтуючись на нову власть, учинила всі заходи до виборів в Українську Установчу Раду.

= Єврейське військо. В Одесі організувалися „Єврейські боєві дружини“. В боротьбі большевиків з гайдамаками вони виступали проти останніх. Тепер вони охороняють єврейські райони міста од грабунків.

= Хто найбільше терпить од вулишних боїв. Підрахунок жертв горожанської війни в Одесі дає такі цифри: військових убито 42, поранено—119; приватних людей (дітей, жінок, учнів) убитих—77, поранених—190.

= Заява українських соціалістів у Миколаїві. В раді роб. і салд. деп. представники українських соціалістичних організацій зробили заяву про те, що українська демократія буде обороняти волю і незалежність укр. нар. республіки та що вона буде непохитно стояти на ґрунті класової боротьби, єднаючись з тими пролетарськими партіями, які прийняли платформу незалежної України.

= Гайдамацькі гроші. В Одесі українські гроші називають гайдамацькими. Всякі розбишаки вдираються в хати мирних жильців, ніби шукаючи гайдамацьких грошей, та забірають все, що знайдуть.

= З життя на селі. У зв'язку з приїздом молодих людей, що пробули по 2—4 роки на війні, село значно почало оживати.

Гурток місцевої інтелігенції в Мотовилівці (жит. пов.) на Волині влаштував у будинку місцевої 2-х класової школи 2 п'єси „Наталка Полтавка“ й „Сватання на Гончарівці“. Вистава пройшла дуже добре. Публіки було багато. Весь прибуток в сумі коло 200 карб. пожертвували на користь 2-х класової школи. В організації спектаклів брали участь: організатор салд. М. Мулик, Грицько Кільчук, Н. Грудовий, учитель В. Спалайко, учит. Г. Кузьминська, Н. Ткачук, А. Ріна, салд. І. Гараджа, Марія Олійник та Мойсей Ярчук.

Декларація організаційного комітету української соціаль-демократичної робітничої партії (лівих).

Соціалістична революція на Вкраїні, нерозривно звязана з переходом влади до Рад Р., С. і С. Депутатів, одбувається за братньою допомогою дружньої сили трудових верств инших країв і націй Російської Республіки.

Це неминучий наслідок об'єктивних умов господарчої та соціальної структури краю з слабо розвиненою промисловістю та ширшою базою селянської посілости, з нечисленним робітництвом та численнішим дрібновласницьким селянством.

Ряд спроб показав робітництву України неможливість власними силами усунути буржуазну владу Ц. Ради. Ця влада простувала за виключними національними гаслами. Вона, за чинним проводом партійних верхів офіціальної у. с.-д., через цю національно-державну виключність одірвалась од робітничих мас України. Вона стала класовим ворогом робітництва.

Братня рука з Великоросії допомогла підвестись приборканому Ц. Радою пролетаріятові України і повалити того ворога, а в загально-російськім масштабі—знищити одну з найміцніших баз буржуазної опозиції.

Слава братерству робітництва, кров'ю скріпленому на вулицях Київа!

Ці об'єктивні умови в межах абсолютно-непорушного національного самовизначення конечне тягли за собою задержання буржуазно-парляментарної республіки на Вкраїні, а значить і капіталістичного ладу, що в нинішній обстановці „прольоту світової соціальної революції“ стоїть в непримиримій суперечності власній диктатурі пролетаріяту і найрішучіш[illegible] союзі з найбіднішим селянством. Ці умови сильно гальмували встановлення вказаної диктатури на Вкраїні робітництву самотужки, бо до того ж вони використовувались правительством Ц. Ради до найбільшого упослідження робітництва України *в масі*,—за виключенням невеличких гуртків національних улюбленців своїх.

А саме:

1. Оповіщення сторонників совітської влади на Україні „зрадниками рідного краю, лазутчиками та шпіонами“ (офіц. промова Винниченка на VIII сесії Ц. Р.)

2. Роззброєння робітничої Червоної Гвардії; розгон Рад Р. і С. Депутатів, разом з тим озброєння до зубів т. з. „Вільного козацтва“ серед робітників, зламання тим класової єдности пролетаріяту та сіяння серед нього національної ворожнечі й розбрату.

3. „Нальоти“ на органи робітничої преси та своєю бездіяльністю супроти того ствердження їх.

4. Прокламовання по всіх уїздах пролетарської партії рос. більшовиків та Ради Народніх Комісарів, яко грабіжників і насильників.

5. Зголошення самостійности не в яких инших цілях, як лиш ізоляції трудових мас України від искор соціялістичної революції, так густо залітавших з Росії та підписання сепаратного миру з центральними державами—і тим оддання України на спаш німецькому імперіалізмові.

6. Росцікання шовінизму, з прикриванням його ніби-то національним самовизначенням і ганебним нацьковуванням мас на большевизм, як з'явище ніби-то чисто московське.

7. Довершення всього того звірячими розстрілами беззбройних робітників, що викликало хвилю гострої національної ворожнечі до українців в боку визвольного революційного війська. І т. д. і т. д.

Отже національне самовизначення було порушено самою Ц. Радою, бо новела його вона в цілях проти-робітничих.

Через те все ми не можемо ні хвилини лишатись у партії, від якої є одні тріски, від якої згодою відвернулось робітництво України.

Ми стоїмо твердо на ґрунті позитивних національних здобутків революції на Вкраїні, а саме:

1. Зафіксовання території Української Народньої Республіки по III Універсалу Ц. Ради.

2. Федерації Української Соціялістичної республіки з рештою раднянських республік Росії, а в дальшім процесі революції—таких же республік Европи й цілого світу.

3. Заховання національних форм у всіх духовних первооснових соціялістичної культури краю і передусім у школі.

Але ті здобутки використовуємо в цілях протилежних національному розмежованню пролетаріяту, в цілях:

1) Зміцнення радянської влади в українській республіці.

2) Зміцнення братерського союзу міжнароднього пролетаріяту.

3) Розвитку світової соціальної революції.

4) Розвитку національних форм пролетарської культури на Вкраїні.

Для того закладаємо окрему У. С. Д. Р. П. (лівих) і делегуємо своїх представників у всі органи радянської влади на Вкраїні для найактивнішої роботи в них.

За нами робітництво України! Геть шовіністичний намул!

Хай живе Українська Народня Республіка Рад!

Хай живе міжнародня соціалістична революція!

Організаційний Комітет
У. С. Д. Р. П. (лівих).

ТЕЛЕГРАМИ.

Позиція союзників.

ПЕТРОГРАД, 20 (7). Позиція союзників до Росії. В союзних колах підкреслюють, що позиція союзників буде залежати від політики совітської влади.

Муравйов у Одесі.

ОДЕСА, 19 (6). Приїхав командуючий совітським військом Муравйов, який стоїть на чолі всіх сил проти Румунії.

Діяльність румун.

ОДЕСА. З Бендер повідомляють, що румуни, обеззброївши 500 салдат, відпустили їх у Росію.

В Дагестані.

МОСКВА, 19 (6). В Дагестані почався рух за повну автономію.

Президентом дагестанської республіки обрано Муфтія Нажмудіна Гоцінського.

Поляки й Австрія.

ПЕТРОГРАД. Із Анкхорлама повідомляють „Новим Словом“ [illegible] що, що декуди Галицький, кола, відіслав голові рейхстагу всі свої австрійські ордени.

Напередодні миру Німеччини з союзниками.

ПЕТРОГРАД, 20 (7). Один з відповідальних представників совітської влади в бесіді з співробітником „Новий Луч“ заявив; є ознаки того, що Німеччина напередодні миру з Англією та Францією. Таким актом здійснилася б ідея чорного інтернаціоналу.

На думку комісарів, нова війна з'являється війною класовою, тому ні про яке об'єднання в країні з буржуазними партіями не може бути й балачки. Гаслом (боротьби як і раніш з'являється боротьба зо всіма імперіалістами, своїми й чужоземними.

Згода совіту народніх комісарів підписати мир з Німеччиною.

ПЕТРОГРАД, 19. Совіт народніх комісарів звернувся до німецького уряду з радіотелеграмою, яку одіслали в Берлін в ніч з вісімнадцятого на девятнадцяте лютого: „Берлін. Уряду німецької імперії. Совіт народніх комісарів заявляє протест, єприводу того, що німецький уряд рушив військо проти Російської Совітської Республіки, яка проголосила війну припиненою та почала демобілізацію на всіх фронтах.

Робітниче та селянське правительство Росії не сподівалось, що так буде, вже через те, що ні прямо, ні стороною жодна з сторін, що є в стані замирення не попережала про припинення замирення за сім день. Совіт народних комісарів вважає себе змушеним, зважаючи на утворені обставини, заявити про свою згоду підписати мир умовами, які запропонували делегації четверного союзу в Берестi-Литовському. Совіт комісарів заявив, що відповідь на точні умови мира, які пропонує германське правительство, буде дано незабаром.

Совіт народних комісарів.
Голова совіту Ульянов-Ленін.
Народній комісар закордонних справ Троцький-Бронштейн.

Всякі звістки.

— Скасування підприємств й увільнення робітників. З березня по вересень минулого року в московській губ. було скасовано 54 підприємств. Без роботи лишилось 31,287 робітників.

В метало-залізничій промисловости протягом місяця грудня, в московському районі, через зменшення виробу продукції, або припинення підприємств увільнено приблизно вісім тисяч робітників.

В Петрограді, крім великої кількости дрібних підприємств, ще 10 грудня почалось увільнення робітників на метальовому заводі; увільнено вісім тисяч робітників.

Північне—на путіловському заводі увільнено теж майже всіх робітників теб-то біля тридцяти тисяч.

На підставі декрета комісара праці Шляпникова про „Тимчасове скасування всіх заводів, які працюють на оборону“, з 28 грудня почалося масове увільнення робітників по великих підприємствах: в Петрограді, крім путіловського й металового, на Обуховському арсеналі, Шлісельбургському й Іжеревському заводах і инш. В Москві фактично стали заводи: Втерева, Беккеля, Шерінга й инш.

— Податок на капіталістів. В Уфі революційний комітет совіту робітничих та салдатських депутатів накладав на капіталістів тимчасовий податок в 11,000,000 карбованців і пропонував самим капіталістам розділити цю кількість між собою. Частина капіталістів внесла 119 тисяч карб. Капіталістів, котрі відмовились внести свою частину, посажено в в'язницю.

— Великий князь демократ. В Туркестані вмер бувший великий князь Микола Костянтинович. Небіжчик був під „опалою“ обох останніх царів з дому Романових. „Опальний“ великий князь одним з перших вітав російську революцію і подарував усе своє нерухоме майно руському народу.

— Арешт польського генерала. Арештовано на станції „Орша“ начальника другої польської дівізії генерала Самоту. Його привезено в Петроград. Обвинувачення йому ніякого не пред'явлено.

— Страйк в Еспанії. В Мадриті, Барселоні та др. місцях Еспанії робітники оголосили загальний страйк.

Робітники вимагають загального демократичного миру.

— Пожежа на заводах Крупа. З Голандії телеграфують, що в Ессені горять заводи Крупа. Причина пожежи невідома.

— Клуб німецьких офіцерів. В Петрограді відкрито клуб німецьких офіцерів.

Література, наука.

„Бѣлорусская Рада“ Вийшло перше число за цей рік часопису в Мінську „Бѣлорусская Рада“. Редактором *Є. А. Ярушевич*. Статті; *Йос. Полінського, Андр. Більського* та инших.

„Розвага“. Вийшло ч. 41 (96) часопису в Фрайштадті „Розвага“. Статті: *Івана Наддніпрянця, Ів. Луба, Ів. Павлюка* та инших.

„Вістник Союза визволення України“—вийшло ч. 43, (виходить у Відні). Статті: *М. Троцького, М. Сумцова, О. Скорописа* та инших.

„Вістник С. В. У.“ ч. 44. Поезії: *М. Вороною, Олени Журливої*; статті: *В. Темницького, М. Кордуба* та инших.

М. Меленевскій и А. Скоропис-Йолтуховскій. *„Что же такое „Союз освобожденія Украины“?* Стокгольм, друкарня „Прогрес“, 1917, 8⁰.

Звідомлення управи української народньої школи ім. Шевченка у Володимирі Волинськім за 1916-17 рік.

—

Нові книжки.

Є. Васильченко. *Не співайте, півні, не вменшайте ночі!...* П'єса в 3-х картинах. Видавниче товариство „Криниця“. Київ, 1918, стор. 48, 16⁰, ціна 60 копійок.

Театр і музика.

Український Театр. „Т-во українських артистів з понеділка відновило вистави в 2-му Городському театрі. Склад трупи той самий, що був під дирекцією Миколи Садовського. Чи буде грати в трупі сам М. Садовський нам невідомо: кажуть, що переживши тяжко страшні київські події і гостро відчуваючи „кризис власти“, артист не хоче тепер братися до роботи в театрі.

Дописи.

ДІЄВЕ ВІЙСКО. Сьомий сибірский корпус стоїть поки що на місці. Великоруські частини (12-та дивізія) почали виходити. Зброя по останньому приказу народніх комісарів повинна лишатись, але питання про зброю зразу стоїть боляче. Чимало українців іде з великоруськими частинами.

Ті, що лишаються, бідкаються, що нема фуражу, поповнення та заміни. Фураж зараз потрібен найбільше. Гине багато коней... Здирають з покрівель солому, яка йде замісто фуража.

Недобре на вояках одбивається двовластя. Військові частини не знають, кого слухати: української ради чи военно-революційних комітетів більшевиків. Розпоряження одних нерідко паралізуються цілком протилежними роспоряженнями других. Це не сприяє охороні фронта, який може в де-яких місцях лишитись голим.

—

З часописів сьомий корпус одержує тільки коли-не-коли „Извѣстія военно-револ. комитета VII армии“ з Проскурова. З инших часописів, як українських, так і російських, не доходить ні одна. Нема також і нових книжок, бо „Земпросвіт“ свою працю припинив.

Бажалося-б щоб про духові потреби українських вояків фронту подбали ті, кому це належить відати. Агітаційна та просвітна робота необхідні в цей відповідальний час.

Член корп. ради І. Капустянський.

—

ЛИПОВЕЦЬ. В містечку Манастирищі липовецького повіту анархична хвиля з кожним днем все більше розгортається. Вся Лисківська економія цими днями зайнята селянами с. Матвіївки. Служащих примушують одчиняти магазини, а коли протестують то силою одбірають ключі від магазинів і забірають ріжне зерно, поміщицькі корови й коні. Контора і помешкання економії теж грабуються.

Забрано весь хліб, якого було заготовлено для війська. Все заграбоване наготовлене до відправки до дому, та на роспродаж.

Коли ж адміністрація економії почала протестувати спираючись на інструкцію видану їй генеральним секретаріатом України, то грабіжники їм відповіли, що не визнають цих вструкцій, бо вони підкупні.

Анархія збільшується.

Редактор Андрій Ніковський.
Видає Товариство шкільної літератури. Київ, Бібрка.

Оповістки.

Продається білий папір пригожий на упаковку (срывки) Інститутська № 22 контора „Нової Ради“. 10—0105—1

ПРОДАЄТЬСЯ папір. (старий, газета). Інститутська № 22, Контора „Нової Ради“. —0101—1

Т-во „Час“ у Київі.
До Шевченкових днів.
Портрет Т. Г. Шевченка роботи Ф. Красицького 30×24 с./м. (в шапці)
Ціна 1 р. 50 к.
Теж на кращому папері. „ 3 р. —
С. Ефремов. Тарас Шевченко, життя його та діла. . . . . „ — 75 к.
С. Черкасенко. Шевченко й діти — 25 к.
К. Бальневич. Оборонець скривджених Ціна — 25 к.
Листівки з портретом Т. Шевченка.
Гуртові замовлення виконує накл. платою по одержанню задатком половини ціни. Гуртова Книжна Комора Т-ва „Час“ у Київі, Володимирська, 42. 3—557—1

Т-во „Час“ у Київі
Одривний календарь „Час“ на рік 1918
в новому і старому стилях.
Ціна без спинки 3 р.
Спинки по 50 к., 75 к. та 1 р.
Склад видання в Гуртовій Книжній Коморі Т-ва „Час“ у Київі, Володимирська, 42. 3—556—1

Авціон
в пятницю 22/9 і суботу 23/10 лютого с. р. в 12 годин дня в 1-ій авкційній залі Хрещатик № 39. відбудеться міський АВКЦІОН Продаватиметься: всяка мебель, картини, арматура, домашні річі, і всякі инші предмети.
3—559—1

Вийшов з друку й продається в київських книгарнях кишеньковий календарь **на 1918 рік,** вид-ва **„Праця“,** ц. 20 коп.
Книгарням звичайна знижка. З замовленнями, а також по справах вид-ва звертатися: Київ, Терещенківська 13, ком. 27, вид-во „Праця“.
5—0437—4

Українсько-Руська книгарня
„Співробітник Шкіл“
А. Ш. Якубовської, Київ, Володимирська 52.
Підручники, дитяча література і книжки по всіх галузях науки українські і руські.
Для провінції замовлення виповняються негайно по висилці задатку в 1/3 розмірі вартости. 4—0431—2

Комітет товариства
жертвачання помочі хворим дітям в м. Київі, влаштовуючи 27-го і 28-го лютого 1918 р. в Купецькому Зібранні велику чотерію алегрі для збільшення невистарчаючих засобів товариства, необхідних на утримання безплатної діточої лічниці, в якій щорічно дається лікарська поміч з лікарствами більш як 15.000 хворих дітей які понад 60.000 раз відвідують лічницю звертається до усіх осіб, що спочувають добрій справі, не відмовити у своїй помочі для успішного влаштовання цеї лотерії алегрі.
Пожертви для лотерії грішми та всякими річами з глубокою вдячністю приймаються членами комітету.
Є. В. Столипверк, Нова ул., 1; Є. Ц. Нозяновою-Нестерівська, 19; Б. В. Єнні-Садова, 3; Н. А. Єнні-Мар. Влаг., 53; Є. М. Бернштейн-Пушкинська, 35; Є. А. Зейдель-Пушкинська, 25; Л. А. Островерховою-Соф. ул. 21; В. І. Толли-Інститутська, 6; доктором П. В. Баршахом-Фунд., 33 та в лічниці Бульварно-Кудрявська, 20. 4—9102—1

Приймається передплата на 1918 рік на щотижневик
„Школа і Життя“.
Видання „Кооперативної Спілки“ в Києві. Умови передплати: на 6 місяців 6 карб., 3 міс. 3 карб. [illegible] Адреса: [illegible] Китайгород. Базарна площа, ком. „Кооперативної Спілки“.

Комітет співробітників секретарства фінансів
цим оповіщає всіх бувших служачих міністерства фінансів України, що 18-го с. лютого на загальні збори співробітників, які признали себе неправомочними вирішувати питання для всіх обовязкові і ухвалили призначити в друге загальні збори на 22-е лютого с. р. о 11-ій год. ранку в помешканні секретарства фінансів, Хрещатик 38. кім. 14, на які запрошуємо всіх співробітників (директорів, завідуючих), при чому Комітет заявляє, що нікому з урядовців ніяка небезпека не загрожує. Загальні збори будуть дійсні при всякому числі присутних.
Голова Комітету Ю. Войцеховський.
Секретар Д. Зазу[illegible]

Друк. Акц. Т-ва „Петро Барський“.